

«ΑΡΓΥΡΙΟΥ Η ΧΡΥΣΙΟΥ Η ΙΜΑΤΙΣΜΟΥ ΥΔΕΝΟΣ ΕΠΕΘΥΜΗΣΑ»

Ο ευαγγελιστής Ματθαίος μας αναφέρει ότι, όταν κάποιος γραμματεύς θέλησε ν' ακολουθήσει τον Χριστό, στην αρχή της δράσεώς του, εκείνος του απάντησε πλαγίως ότι «**αι αλώπεκες φωλεούς έχουσι και τα πετεινά του ουρανού κατασκνώσεις, ο δε υιός του ανθρώπου ουκ έχει που την κεφαλήν κλίνει**» (8,20). Του ξεκαθάρισε δηλαδή ότι, αν θέλει να τον ακολουθήσει, να γνωρίζει πως δεν θα έχει -δεν πρέπει να έχει- τίποτα. Όταν δε εξέλεξε ο ίδιος τους πρώτους μαθητές του και τους έδωσε τις βασικές οδηγίες για τον τρόπο που θα εργασθούν ιεραποστολικά όπως και για το μοντέλο ζωής που θα ακολουθήσουν, ανάμεσα στ' άλλα τους είπε: «**δωρεάν ελάβετε (τα χαρίσματα) δωρεάν δότε· μη κτίστησθε χρυσόν μπδέ άργυρον μπδέ χαλκόν εις τας ζώνας υμών, μη πάραν (σακκίδιο) εις οδόν μπδέ δύο χιτώνας μπδέ υποδήματα μπδέ ράβδον**» (Ματθ. 10,9-10).

Την τακτική του Χριστού όπως και τις συμβουλές του τις ακολούθησαν πλήρως οι απόστολοι, και μάλιστα ο Παύλος, ο οποίος έκανε και κάτι πέραν των οδηγιών του Χριστού. Ενώ οι άλλοι απόστολοι λάμβαναν κάποιο χρηματικό ποσό ή διάφορα βοηθήματα για τον βιοπορισμό τους από τους πιστούς ή τις εκκλησίες, ο Παύλος δεν λάμβανε τίποτα και ζούσε από την προσωπική του εργασία ως σκηνοποιού. Γ' αυτό γράφει προς τους Θεσσαλονικείς (Α' Θεσ. 2,9) «**μνημονεύετε γαρ, αδελφοί, τον κόπον ημών και τον μόχθον νυκτός γαρ και ημέρας εργαζόμενοι προς το μη επιβαρήσαι τινά υμών εκπρύξαμεν εις υμάς το ευαγγέλιον του Θεού**». Και, ενώ νύκτα και ημέρα εργαζόταν για να βγάζει τα προς το ζην, συγχρόνως νύκτα και ημέρα δεν σταματούσε να νουθετεί με δάκρυα τους χριστιανούς (Πραξ. 20,31). Οι μέρες και οι νύκτες του Παύλου ήταν μαρτυρικές και πλημμυρισμένες από δάκρυα! Και αν υποτεθεί ότι δεν διωκόταν ποτέ ούτε βασανιζόταν στο ελάχιστο και πάλι εδικαιούτο τον τίτλο του μάρτυρος μόνο από τον τρόπο της ζωής του. Όταν αργότερα κάποιοι θα αμφισβητήσουν την αποστολική του ιδιότητα, ο Παύλος θα υπεραμυνθεί αυτής και θα υπενθυμίσει ότι αυτός και ο Βαρνάβας, όχι μόνο είναι απόστολοι, αλλά υπερπληρούν τα χαρίσματα και τις υποχρεώσεις των αποστόλων, διότι ενώ έχουν πλήρη ακτημοσύνη συγχρόνως αποφεύγουν να λαμβάνουν οποιαδήποτε βοήθεια από τους πιστούς (Α' Κορ. 9,1-18).

Ο Παύλος τηρούσε πλήρη ακτημοσύνη όχι μόνο στην πράξη αλλά και στην επιθυμία. Γιατί είναι γνωστό, ότι πολλοί από εμάς, ενώ τηρούμε στην πράξη τα ευαγγελικά παραγγέλματα, εν τούτοις, δεν κατορθώνουμε να καθαρίσουμε και το επιθυμητικό μέρος της ψυχής μας από τις αμαρτωλές επιθυμίες. Ο Παύλος όμως μας εξομολογείται ότι «**αργυρίου ή χρυσίου ή ιματισμού ουδενός επεθύμησα· αυτοί γινώσκετε ότι ταίς χρείαις μου και τοις ούσι μετ' εμού υπηρέτησαν αι κείρες αύται**» (Πραξ. 20,33-34). Και συμβούλευε: «**έχοντες δε διατροφάς και σκεπάσματα, τούτοις αρκεσθούσεθα. οι δε βουλόμενοι πλουτεύν εμπίπτουσιν εις πειρασμόν και παγίδα και επιθυμίας πολλάς ανοίτους και βλαβεράς αίτινες βιθίζουσι τους ανθρώπους εις όλεθρον και απώλειαν. ρίζα γαρ πάντων των κακών εστιν η φιλαργυρία, πει τινές ορεγόμενοι απεπλανήθησαν από της πίστεως και εσυτούς περιέπειραν (σούβλισαν οδύναις πολλαίς (Α' Τιμ. 6,8-10)**. Επίσης

επαναλάμβανε το λόγο του Χριστού: «**μακάριόν εστι μάλλον διδόναι ή λαμβάνειν**» (Πραξ. 20,35) ο οποίος ανήκει στα λεγόμενα άγραφα λόγια του Χριστού, δηλαδή σ' αυτά που δεν τα αναφέρουν οι ευαγγελιστές, αλλά τα διασώζουν άλλες πηγές.

Ο δε Πέτρος, για ν' αναφερθούμε και στο παράδειγμά του, ευρισκόμενος μαζί με τον απόστολο και ευαγγελιστή Ιωάννη προ του ναού του Σολομώντος και βλέποντας ένα χωλό εκ γενετής να τους ζητά ελεημοσύνη, είπε το γνωστό: «**αργύριον και χρυσίον ουχ υπάρχει μοι· ο δε έχω τούτο σοι διδώμι· εν τω ονόματι του Ιησού Χριστού του Ναζωραίου έγιειρε και περιπάτει**» (Πραξ. 3,6). Και ο χωλός έγινε αμέσως καλά. Λέγεται ότι, όταν κάποτε ένας πάπας ξεναγούσε ένα επίσημο προσκεκλημένο του στα παλάτια και τα θοσαυροφυλάκια του Βατικανού, είπε επηρέμενος και γεμάτος κοσμικό φρόνημα: «**Ο απόστολος Πέτρος δεν είχε αυτά που έχω εγώ**». Και ο φιλοξενούμενος του είπε θυμόσοφα: «**Εσύ όμως δεν μπορείς να κάνεις θαύματα ούτε έχεις Άγιο Πνεύμα**».

Δεν επιθύμησε, λοιπόν, ποτέ ο Παύλος όχι μόνο τον πλούτο αλλά και την ποικιλία και την ποσότητα στην ενδυμασία, πολιτική και ιεραπική. Αυτά πρέπει να τα προσέξουμε πολύ οι εξημάρτιμοι κληρικοί, οι οποίοι κομπορρυμούμε για τη θέση που κατέχουν οι άγαμοι στην Εκκλησία, ενώ πλείστοι εξ ημών είμαστε παραδομένοι, αν όχι στον πλούτο των χρημάτων -που και αυτό συμβαίνει και μάλιστα σε απίστευτο βαθμό-, τουλάχιστον στον πλούτο του ιματισμού και μάλιστα των ιερατικών στολών. Ακούγονται κατά καιρούς υπερβολικοί και εξωφρενικοί αριθμοί ιερατικών και αρχιεραπικών στολών και, αντί να ντερεπόμαστε για το κατάντημά μας, επιχειρούμε να δικαιολογηθούμε με θεολογικά δύνθεν επιχειρήματα και μάλιστα πατερικά. Ο Παύλος όμως μας αφήνει αναπολόγητους και μάλιστα είναι καταπέλτης εναντίον μας. «**Ιματισμού ουδενός επεθύμησα**». Λέγει δε χαρακτηριστικά για τους αποστόλους, συμπληρώνοντας την περί ακτημοσύνης διδασκαλία του, ότι είναι «**ως λυπουμένοι αεί δε καίροντες, ως πτωχοί πολλούς δε πλουτίζοντες, ως μπδέν έχοντες και τα πάντα κατέχοντες**» (Β' Κορ. 6,10). Η κατά Θεό ακτημοσύνη έχει αφάνταστο πλούτο και άρρηπο χαρά. «**Ίσασιν** (γνωρίζουν) οι μεμυημένοι».

Και για να φύγουμε από τους αποστόλους και να έρθουμε προς τους πατέρες της Εκκλησίας, που τόσο συχνά επικαλούμαστε απομονώνοντας κάποια χωρία, αν είμαστε αντικειμενικοί και απροκατάληπτοι ερευνητές θα καταλήξουμε σ' αυτό που λέγει ο άγιος Διάδοχος, επίσκοπος Φωτικής Ηπείρου (σημερινής Παραμυθιάς), ο οποίος έδρασε τον 5ο αιώνα μ.Χ.. «**Όρος αφιλαργυρίας ούτως θέλειν το μη έχειν ως θέλει τι το έχειν**». «**Ο έρωτας προς την πτωχεία ήταν το διακριτικό χάρισμα, όχι μόνο των αποστόλων, αλλά και των πατέρων**», παρατηρεί σύγχρονος λόγιος επίσκοπος. Και προσθέτει: «**Άκομα και εκείνοι που κληρονόμησαν πλούτη από τους γονείς τους, δεν υπέκυψαν στον πειρασμό να τα κρατήσουν για τον εαυτό τους. Τα σκόρπισαν στα χέρια και στις καρδιές των φωτωχών και αδυνάτων αδελφών τους και συνέχισαν την διακονία τους εντελώς ελεύθεροι από τα δεσμά και από τα ονείρα της εγκόσμιας ευμάρειας**».

Αρχιμ.Μ.Β.

ΠΕΡΙ ΜΙΑΝ ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ

Κύριε Διευθυντά,

Διαβάσαμε στο Πασχαλινό φύλλο του «Ορθοδόξου Τύπου», μια εγκύκλιο του Μητροπολίτου Λαρίσης Ιγνατίου, στην οποία καταδικάζει την πλάνη της «Νέας Ακροπόλεως», που πραγματικά είναι πλάνη και παγίδα του διαβόλου. Είναι, όμως, μία οργάνωση, που δρα έξω από τον χώρο της Εκκλησίας και κάθε συνειδητός Χριστιανός, που έχει το στοιχειώδες ορθόδοξο αισθητήριο του ενεργοποιημένο από μόνος του καταλαβαίνει ότι είναι παγίδα του πονηρού.

Γιατί ο εν λόγῳ μητροπολίτης δεν προφυλάσσει το ποίμνιό του από την αίρεση, που δρα μέσα στην Εκκλησία, δηλαδή τον οικουμενισμό; Γιατί δεν ενημερώνει το ποίμνιό του και δεν το κατηγεί ότι ο Παπισμός, ο Προτεσταντισμός και γενικώς όλες οι κακοδοξίες, που αυτοαποκαλούνται «**Χριστιανικές Εκκλησίες**» είναι αιρέσεις και ότι μόνο η Ορθόδοξη Εκκλησία είναι η Μία Αγία Καθολική και Αποστολική Εκκλησία του Χριστού; Η απάντηση είναι απλή. Διότι αυτό στοιχίζει και κάνοντας το καθήκον του ως επίσκοπος, ενημερώνοντας δηλαδή το ποίμνιό του θα ερχόταν σε αντίθεση με τους οικουμενιστές επισκόπους και θα μπορούσε να χάσει τον επισκοπικό θρόνο του. Δηλαδή κάνουμε ομολόγια μέχρι εκεί που δεν έχουμε να χάσουμε τίποτα.

Να υπενθυμίσουμε ότι ο Ιγνάτιος ήλθε στη Λάρισα και κατέλαβε τον θρόνο ενώ ζούσε ο τότε μητροπολίτης μακαριστός Θεολόγος, παρά τη θέληση του πιστού λαού. Ενθρονίστηκε με την βία, βοηθούντων των MAT, τα οποία είχαν κατακλύσει την πόλη. (Δεν τους χωρούσαν τα ξενοδοχεία της Λάρισας και πήγαν και στο Βόλο). Την ημέρα της ενθρόνισής του γέμισαν τα νοσοκομεία και τα κρατητήρια από εκαντονάδες τραυματίες και κρατούμενους πιστούς χριστιανούς, που διαφωνούσαν με την εκλογή του με το ζόρι.

Κατόπιν έδιωξε από τη Λάρισα τον Αρχιμανδρίτη π. Αθανάσιο Μυτιληναίο, που με τα κηρύγματά του επί τέσσερις και πλέον δεκαετίες αφύπνισε πνευματικά τον κοιμώμενο μέχρι τότε λαό της πόλης, επειδή δεν τον αναγνώριζε και δεν τον μνημόνευε. Τέλος, έδιωξε τον αγωνιστή Ιερομόναχο π. Ευθύμιο Τρικαμνά γνωστό για τους αντιαρετικούς του αγώνες και το ποιμαντικό του έργο στην ευρύτερη περιοχή της Λάρισας και σε όλη τη χώρα, γιατί δεν τον αναγνωρίζει και δεν τον μνημονεύει. Το γεγονός πάντως ότι οι εν λόγω κληρικοί διώχθηκαν χάριν της ομολογίας της πίστεως και της σταθερότητάς τους και εμμονής τους στην ορθόδοξη παράδ